

РЕШЕНИЕ

№ 138

гр. Велико Търново, 24.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на тринадесети ноември
през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КОРНЕЛИЯ КОЛЕВА

Членове: КРАСЕН Г.
ХРИСТО ТОМОВ

при участието на секретаря Атанаска Ст. Иванова
в присъствието на прокурора М. Т. О.
като разглежда докладваното от ХРИСТО ТОМОВ Наказателно дело за
възобновяване № 20234000600268 по описа за 2023 година

и на основание данните по делото и закона за да се произнесе, взе
предвид следното:

Производството е по реда на Глава тридесет и трета от НПК.

Образувано е на основание чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК по искане на осъдения Г. К. Г. от гр. Плевен, с ЕГН *****, подадено лично от него, с което макар и неизказано по този начин, се претендира постановяване на решение за възобновяване наказателното производство по ВНОХД № 42/2023 г. на Окръжен съд Габрово, като се отмени въззивното решение под № 29/04.04.2023 г.. Прави се искане свързано с отмяна на присъдата на първоинстанционния съд и връщане на делото за разглеждане от друг състав на съда, тъй като тя се явява според застъпеното в него становище, завишена, необоснована и незаконосъобразна. Претендира се наличието на допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон, както и явна несправедливост на наложеното наказание.

С искането са заявени касационни основания за възобновяване на делото по чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК, свързани с твърдения за наличието и на трите точки в разпоредбата на чл. 348, ал. 1 от НПК, във връзка с

нарушаването на закона, с допускането на съществени нарушения на процесуалните правила и с налагане на наказание при явна несправедливост.

По повод на оплакването за нарушаване на закона по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, това по т. 2, че са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и твърдяното наличие на т. 3, че наложеното наказание е явно несправедливо, в искането не се излагат конкретни доводи в негова подкрепа.

В съдебно заседание осъденият Г. К. Г. редовно призован, се явява лично. Изпратената призовка до същия на адреса посочен в искането, затвор гр. Враца, се е върнала връчена на 19.09.2023 г. получена лично от него на мястото където се намира.

Това е предпоставило и производството пред апелативния съд да се проведе при условията на разпоредбата на чл. 353, ал. 1 от НПК, а делото да се разгледа в присъствие на осъденото лице, тъй като то е намерено на посочен по делото адрес гр. Враца, ЗАТВОРА.

Обстоятелството, че Г. К. Г. изтърпява според искането наказание лишаване от свобода в затвор гр. Враца, при което не е упълномощил изрично защитник за участие в настоящото съдебно производство е наложило за съдебното заседание да се допусне правна помощ на осъдения и се назначи при условията на чл. 94, ал. 3, във вр. с ал. 1, т. 6 от НПК адвокат за служебен защитник, тъй като Г. е задържан.

Същият се представлява процесуално пред настоящата инстанция от назначен служебен защитник адвокат М. М. Б. от ВТАК, вписана под № 7312 в Националния регистър за правна помощ, която счита искането за възобновяване на делото за частично основателно и моли то да бъде уважавано.

В своето изложение адвокат М. М. Б. подробно обсъжда искането обективизирано в изложението на осъденото лице Г. К. Г. като обосновава защо според нея то се явява частично основателно, позовавайки се на наличие на явна несправедливост на наложеното наказание в размер на 8 години лишаване от свобода. Изисква от съда извършването на проверка по отношение единствено твърдението за явната несправедливост на наложеното наказание направено в искането като досежно останалите две визирани в него основания, то същите не се обосновават.

В подкрепа на изразеното становище защитникът се позовава на присъдата и въззивното решение на Габровските съдилища, с които Г. е бил признат за виновен да е извършил престъпление по чл. 206, ал. 3, във вр. с ал. 1, във вр. с чл. 29, ал. 1, б. „а“ и „б“ от НК, за което законодателят е предвидил наказание лишаване от свобода в размер от 3 до 10 години. Според адвокат Б. по делото е установен значителен превес на отегчаващите отговорността обстоятелства намерил проявление в изключително високата степен на обществена опасност на осъденото лице, както и завишената степен

на обществена опасност на деянието с оглед механизма на неговото осъществяване и сравнително високата стойност на предмета на престъплението, което обуславя изначално налагане на наказание лишаване от свобода от средния към максималния предвиден размер. Наложеното наказание обаче в конкретния и разглеждан случай на осъденото лице Г. К. Г., преди редуцирането му по чл. 58а от НК е малко под максималния размер, явяващ се значително над средния такъв, поради което се поддържа и виждането за неговата явна несправедливост, наказание несъобразено с данните по делото и несъответно на целите посочени в чл. 36 от НК. По нататък в разсъжденията си защитата констатира, че е било налице още и приложението на разпоредбата на чл. 24 от НК, даваща възможност съдът да увеличи наложеното общо най-тежко наказание лишаване от свобода от 6 години с още 2 години. Според нея са били налице основанията за прилагане на чл. 24 от НК, тъй като деянията по петте групирани присъди са извършени през сравнително кратък период от време и то след като осъденото лице е било освободено условно предсрочно от изтърпяване на присъди за престъпления отново насочени срещу собствеността и осъществени по идентичен начин.

В заключението на своето изложение, въпреки наличните законови основания затова адвокат Б. намира, че за постигане целите на закона и поправянето на осъденото лице е било достатъчно така определеното общо наказание лишаване от свобода да бъде увеличено по чл. 24 от НК, най-много с още една година, а не с две. По този начин е допуснато съществено нарушение на разпоредбата на чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК съставляващо основание по чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК за възобновяване на ВНОХД № 42/2023 г. на ОС гр. Габрово и се поддържа искането за възобновяване на делото като се моли съда след уважаването му да приложи разпоредбата на чл. 425, ал. 1, т. 4 от НПК, а присъдата се измени, тъй като в случая, основанията за това са в полза на осъдения. Акцентираща се на явната несправедливост на наказанието, тъй като при постановяване на присъдата от Районен съд гр. Габрово и на въззивното решение, съдилищата не са съобразили и отчели всички смекчаващи вината обстоятелства.

Предлага се въз основа на тези обстоятелства да бъде изменена присъдата на първоинстанционния съд.

Осъденият излага своето становище по искането като в правото си на лична защита поддържа изцяло казаното от адвокатката му, моли да се възобнови делото и да се намали наказанието. Излага твърдение за наличието на сърдечно заболяване, с поставени два стенда на сърцето и заболяване от диабет.

Прокурорът от Великотърновската апелативна прокуратура изразява мотивирано становище за неоснователност на искането за възобновяване на делото и предлага съдът да го остави без уважение като го отхвърли. Това според него е така защото не са налице касационните основания,

претендирани с жалба, която няма конкретика по отношение на първите две, а именно нарушение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила. В жалбата най-общо се задават и претендират проблеми по отношение спазването на законовите разпоредби без да са посочени нарушения или нарушение, което лицето да претендира и което да подлежи на обсъждане. Видно от материалите по делото не се констатира, а и не се излага твърдението в направеното искане, за допуснато нарушение на материалния закон или съществено нарушение на процесуалните правила. Прокурорът счита, че не са допуснати нито нарушения на материалния закон, нито нарушения на процесуалните правила. Няма в искането и упрек към събиране на доказателствата и тяхната оценка от произнесените се съдебни инстанции, не са налице и превратно тълкуване на доказателствата. По тези данни и законът е приложен правилно.

По отношение искането за явна несправедливост на наложеното наказание, в негова подкрепа не са изложени конкретни основания, които да не са преценени от инстанциите. Видно от материалите по делото, определеното наказание изцяло отговаря на обстоятелствата, които са установени, както на отегчаващите отговорността, така и на смекчаващите обстоятелства, което се заключава в обремененото му здравословно състояние. Прави собствен извод, че отегчаващите отговорността обстоятелства повишават в значителна степен обществената опасност както на деянието, така и тази на неговия извършител. Именно поради това обвинителят приема, че правилно наказанието на осъденото лице е определено първоначално, преди редуцията по чл. 58а от НК, към законовия максимум, при което не се установява явна несправедливост на наложеното наказание. В този смисъл направеното искане е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

В правото си на последна дума Г. К. Г. съжалява за стореното и моли съда да уважи искането като бъде намалено наказанието му.

Великотърновският апелативен съд, след като извърши проверка за наличие на заявените с искането основания за възобновяване на делото в пределите по чл. 347 от НПК, намери за установено следното:

Искането за възобновяване е процесуално допустимо. Предмет на искането е акт от кръга на визираните в чл. 419 от НПК, непроверен по касационен ред по жалба на страната, в чийто интерес се предлага отмяната. Направено е от процесуално легитимирано лице по чл. 420, ал. 2 от НПК като от съдържанието на искането е видно, че с него са заявени основания за възобновяване по чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК, свързани с твърдения за наличието и на трите точки в разпоредбата на чл. 348, ал. 1 от НПК, във връзка с нарушаването на закона, с допускането на съществени нарушения на процесуалните правила и с налагане на наказание при явна несправедливост. Искането за възобновяване е подадено в законоустановения шестмесечен срок по чл. 421, ал. 3 от НПК като при произнесено въззивно

решение на 04.04.2023 г., подаването на искането е станало на 18.08.2023 г. видно от пощенското клеймо.

Разгледано по съществото, искането за възобновяване на делото е неоснователно по следните съображения:

С Присъда № 3 от 16.01.2023 г. постановена по НОХД № 899/2022 г. по описа на Районен съд гр. Габрово, подсъдимият Г. К. Г. е признат за виновен в това, че на 01.05.2022 г. в гр. Габрово, при условията на опасен рецидив, противозаконно присвоил чужда движима вещ, която владееел въз основа устно споразумение за предоставяне под наем - лек автомобил марка „Ленд Ровър” модел „Рейндж Ровър” с рег. № СТ 75****, собственост на „Мого България” ООД, на стойност 12 750 лева, поради което и на основание чл. 206, ал. 3, във вр. с ал. 1, във вр. с чл. 29, ал. 1, б. „а” и „б” от НК съдът го осъдил на наказание „лишаване от свобода” в размер на девет години, което съобразно разпоредбата на чл. 373, ал. 2 от НПК и след редукцията по чл. 58а, ал. 1 от НК намалил с 1/3 определяйки за изтърпяване наказание „лишаване от свобода” в размер на шест години, като същото Г. трябвало да търпи при първоначален „строг” режим на основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „б” от ЗИНЗС.

На основание чл. 25, ал. 1, във вр. с чл. 23, ал. 1 от НК съдът определил на Г. К. Г. едно общо най-тежко наказание измежду наложените му с Присъда № 3 от 16.01.2023 г. постановена по НОХД № 899/2022 г. по описа на Районен съд гр. Габрово; по Споразумение № 190/08.11.2022 г. по НОХД № 1305/2022 г. по описа на РС - Велико Търново, в сила от 08.11.2022 г.; по Споразумение № 96/10.11.2022 г. по НОХД № 258/2022 г. по описа на РС - Мездра, в сила от 10.11.2022 г.; по Присъда № 38/27.10.2022 г. по НОХД № 633/2022 г. по описа на РС - Враца, в сила от 12.11.2022 г. и по Присъда № 45/01.12.2022 г. по НОХД № 1005/2022 г. по описа на РС - Дупница, в сила от 19.12.2022 г., в размер на шест години „лишаване от свобода”.

На основание чл. 24 от НК така определеното общо наказание на Г. К. Г. било увеличено с две години като същото станало осем години „лишаване от свобода”, което по реда на чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „б” от ЗИНЗС подсъдимият трябвало да изтърпи при първоначален строг режим. Приспадната е била на основание чл. 25, ал. 2 от НК и изтърпяната част по който и да е било от съдебните актове, включени в посочената съвкупност, при изпълнението на така определеното общо наказание.

На основание чл. 59, ал. 1, т. 1 от НК Районен съд гр. Габрово се разпоредил при изпълнението на така определеното общо наказание да се приспадне времето, през което спрямо подсъдимия Г. К. Г. е била взета мярка за неотклонение „задържане под стража” по НОХД № 633/2022 г. по описа на РС - Враца, като един ден задържане да се зачита за един ден „лишаване от свобода”.

С решение № 29/04.04.2023 г. постановено по ВНОХД № 42/2023 г., състав на Окръжен съд Габрово потвърдил Присъда № 3 от 16.01.2023 г. постановена по НОХД № 899/2022 г. по описа на Районен съд гр. Габрово

като правилна и законосъобразна.

Решението на въззивния съд не е подлежало на касационна проверка по жалба или протест и на основание чл. 412, ал. 2, т. 1 от НПК е влязло в сила от момента на постановяването му. На същата дата е влязла в сила и присъдата на първоинстанционния съд.

Оплакванията за допуснато нарушаване на закона по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК и неправилно приложение на материалния и процесуалния закон, за допускането на съществени нарушения на процесуалните правила по т. 2, и твърденията за налагане на наказание по т. 3, при явна несправедливост, са лишени от основание. Липсват допуснати от първоинстанционния съд нарушения на материалния и процесуалния закон, както и такива съществени нарушения на процесуалните правила, които да са останали незабелязани от въззивния съд, а и последният не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила отнасящи се за въззивното производство. Първоинстанционният съд, в съответствие с правилата на чл. 13 и чл. 107 от НПК, е допуснал и приобщи всички доказателства необходими за разкриването на обективната истина и изясняване на обстоятелствата по делото, влизащи в предмета на доказване по чл. 102 от НПК. Видно от мотивите на първоинстанционната присъда и въззивното решение, вътрешното убеждение на първоинстанционния и въззивния съд, относно приетите за установени фактически положения е формирано при стриктно спазване на правилата на чл. 14, ал. 1 и чл. 107, ал. 5 от НПК, въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, съобразно изискванията на закона. Мотивите на присъдата на първоинстанционния съд са изготвени в съответствие с изискванията на чл. 305, ал. 3 от НПК, като съдът е посочил какво приема за установено, въз основа на кои доказателствени материали, какви са правните му съображения за взетото решение, обсъдил е наличните противоречия в доказателствените материали и е изложил съображенията си защо приема и кредитира някой от тях, а други отхвърля и не кредитира. Габровският окръжен съд в пределите на въззивната проверка по чл. 314 от НПК, ревизирал изцяло правилността на първоинстанционната присъда, като извършил нова, задълбочена проверка и анализ на всички доказателствени материали. Във въззивното решение подробно са обсъдени всички доводи изложени в подкрепа на оплакванията във въззивната жалба, като въззивният съд аргументирано, позовавайки се на доказателствата по делото и закона, е посочил причините, поради които ги приема за неоснователни. Изложените мотиви в решението на въззивната инстанция напълно удовлетворяват изискванията на чл. 339, ал. 2 от НПК. Присъдата на първоинстанционния съд и решението на въззивния съд не почиват на предположения и не е нарушен чл. 303 от НПК.

Претендиращият от осъдения Г. К. Г. недостатък на първоинстанционния акт – присъдата на Районен съд Габрово и на въззивния съдебен акт, не намира конкретика по отношение както на претендираното и общо посочено нарушение на материалния закон, така и по отношение на

някакво допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. В искането на Г., след абстрактното твърдение, че постановената присъда е в нарушение на материалния и процесуалния закон не се развиват никакви съображения и не се представя конкретика в подкрепа на това, че не се спазват законовите разпоредби. Няма посочено конкретно нарушение, което лицето да претендира и което да подлежи на обсъждане. Настоящият съд счита, че не са допуснати нито нарушения на материалния закон, нито нарушения на процесуалните правила. Няма в искането и упрек към събиране на доказателствата и тяхната оценка от произнеслите се съдебни инстанции, не са налице и превратно тълкуване на доказателствата. По тези данни и законът е приложен правилно.

Съдебното производство пред първия съд е протекло по реда на диференцираната процедура по чл. 371, т. 2 на Глава двадесет и седма от НПК, по искане на подсъдимия тогава Г. К. Г. и на защитника му адвокат Г. М. Г. от АК гр. Габрово, при която подсъдимият е признал изцяло фактите, описани в обстоятелствената част на обвинителния акт и е изразил информирано съгласие да не се събират доказателства за тези факти, описани в обвинителния акт, а да се ползват вече събраните такива на досъдебното производство. Съдът установил, че самопризнанието се подкрепя от събраните в досъдебното производство доказателства и с нарочно определение по чл. 372, ал. 4 от НПК допуснал провеждането на съкратено съдебно следствие, на основание чл. 371, т. 2 от НПК, като е разяснил на подсъдимия и обявил, че при постановяване на присъдата ще ползва самопризнанието му и събраните на досъдебното производство доказателства, без да събира доказателства за фактите изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт. След законосъобразно проведено съкратено съдебно следствие по реда на чл. 373, ал. 2, във вр. с чл. 372, ал. 4, във вр. с чл. 371, т. 2 от НПК, първоинстанционният съд в съответствие с предписанията на чл. 373, ал. 3 от НПК, в мотивите на присъдата приел за установени фактическите обстоятелства изложени в обвинителния акт, като се позовал на направеното от подсъдимия самопризнание по чл. 371, т. 2 от НПК и на доказателствата събрани в досъдебното производство, които го подкрепят. Въз основа на тях, районният съд правилно е приел за установени посочените в мотивите към присъдата фактически положения.

Пред въззивната инстанция адвокат Г. М. Г. в подадената чрез него жалба в качеството му на служебен защитник развива оплакването за неправилност и незаконосъобразност на постановената присъда точно защото наказанието е прекомерно завишено. Основното възражение по отношение първоинстанционния акт е свързано с явната несправедливост на наложеното на Г. наказание. В искането доразвито по-късно от адвокат Г. М. Г. в съдебното заседание проведено на 01.03.2023 г. също се акцентира на явната несправедливост на наказанието, която се обосновава с несъобразяването и неотчитането на всички имащи значение за отговорността обстоятелства, не само отегчаващите такива но и смекчаващите, които също са налични, както

при постановяване на присъдата от Районен съд гр. Габрово, така и при изготвяне на въззивното решение. Изтъква се, че и двете съдилища са пропуснали да приемат смекчаващо вината обстоятелство, а именно влошеното здравословно състояние на подсъдимия.

При определяне и преценка на направеното в искането твърдение за явна несправедливост на наказанието, следва да се отчете наред с зачитането или незачитането от съдилищата на всички имащи значение за отговорността обстоятелства, още и обстоятелството, че осъденият Г. К. Г. е с обременено съдебно минало и към датата на въззивното решение е с 70 влезли в сила присъди и споразумения. Особеното в разглеждания случай е, че както извършването на престъплението по чл. 206, ал. 3, във вр. с ал. 1, във вр. с чл. 29, ал. 1, б. "а" и б. "б" от НК, така и останалите вписани в справката за съдимост деяния, са за тежки умишлени престъпления, за които му е налагано наказание лишаване от свобода - ефективно. Голяма част от присъдите по отношение на Г. са постановени за престъпления против собствеността, като предимно за престъпления по чл. 206 от НК. Подсъдимият константно не работи и не разполага с трудови доходи. Г. в течение на повече от 35 години, от 1983 г. до настоящия момент, извършва престъпления против собствеността, издържа се със средствата придобити от такива престъпления като дори след ефективното изтърпяване на наложени наказания лишаване от свобода отново продължава с престъпната си дейност. Изтъкнатото навежда на това, че наложените до момента наказания на осъдения Г. не са постигнали целите на личната превенция. На следващо място, настоящият съд също както и инстанционните съдилища намира, че деянието предмет на разглежданото дело се отличава със завишена степен на обществена опасност, която обществена опасност се определя от сравнително високата стойност на предмета на престъплението и от механизма на неговото осъществяване. Проявена е изключителна дързост и арогантност показващи липсата на каквото и да било превъзпитаване у искателя, които факти определят деянието като такова със завишена степен на обществена опасност, поради което настоящият съдебен състав приема искането за изцяло неоснователно.

То обаче се явява неоснователно и защото изнесеното пред настоящия състав и поддържано твърдение за несъобразяване с и неотчитане на основно смекчаващо отговорността обстоятелство като влошеното здравословно състояние на Г., за което са представени пред първоинстанционния РС гр. Габрово и писмени доказателства като Епикриза с ИЗ № 25440/29.09.2021 г. за хирургично лечение при живото застрашаващи инфекции на меките и костни тъкани, не съответства на действително развилата се процедура. Видно от въззивно решение № 29/04.04.2023 г. постановено по ВНОХД № 42/2023 г. на Окръжен съд Габрово, в мотивната му част и мотивите към първоинстанционната присъда е взето отношение по посоченото писмено доказателство като правилно е прието, че следва да бъде отчетено съществуването и на един облекчаващ отговорността на дееца фактор -

обремененото му здравословно състояние, но при ясното и категорично заключение за наличието на значителен превес на отегчаващите наказателноправното положение на подсъдимия Г. обстоятелства.

Друго различно схващане от страна на защитата на Г. няма как да бъде възприето за основателно поради изложените и посочени по горе обстоятелства.

С оглед на изложеното, настоящият съдебен състав не намира да е налице основанието по чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от НПК.

По настоящото дело при извеждане на значимите за обективната и субективна съставомерност на поведението на подсъдимия Г. К. Г. обстоятелства са спазени изискванията на чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 5 от НПК, поради което не са налице пороци, които да поставят под съмнение правилността на формиране на вътрешното убеждение на първоинстанционния районен съд и на въззивната съдебна инстанция. В дейността както на Районен съд гр. Габрово, така и на въззивния съд по оценка на доказателствата и доказателствените средства не се констатира нарушения - не са надценени едни доказателства за сметка на други, като осъществената интерпретация на доказателствения обем е според действителното му съдържание.

Настоящият съдебен състав приема, че както първоинстанционният съд така и въззивната инстанция не са допуснали нарушение на материалния закон въпреки направените в тази насока най-общо твърдения като не намира нарушение на материално правните разпоредби на НК във връзка с ангажирането на наказателната отговорност на подсъдимия за извършеното от него престъпление по чл. 206, ал. 3, във вр. с ал. 1, във вр. с чл. 29, ал. 1, б. „а” и „б” от НК.

Не се споделя от съдебния състав и твърдяното в искането по отношение на възражението за допуснати нарушения на процесуалните правила, които да са съществени, след като няма нито един аргумент в негова подкрепа в този смисъл. Въз основа на изложеното до тук може да се обобщи, че Великотърновският апелативен съд не констатира да са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да разкриват наличие на основание за възобновяване по чл. 422, ал. 1, т. 5, във вр. с чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК. Обективно липсват нарушения на процесуалните правила от категорията на абсолютните по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 2-4 от НПК, както и такива по чл. 348, ал. 3, т. 1 от НПК.

Заявеното основание за възобновяване на делото по чл. 422, ал. 1, т. 5, във вр. с чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК, поради явна несправедливост на наложеното наказание, също не е налице. За извършеното престъпление законодателят е предвидил наказание от три до десет години лишаване от свобода и възможно постановяване на конфискация на част или на цялото имущество на виновния. При индивидуализацията на наказанието на подсъдимия Г. К. Г. за престъплението, за което е признат за виновен, са

отчетени наличните смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, като смекчаващите такива не са били недооценени. Първоинстанционният съд е приел свое разбиране за наличието на смекчаващи отговорността обстоятелства, което становище е коригирано от въззивната инстанция, неправилно преценила според настоящия съдебен състав, че влошеното здравословно състояние на Г. не следва да се отчита, като смекчаващо вината обстоятелство. Това, че подсъдимият Г. е превърнал извършването на престъпления в свой начин на живот и издръжка, при което здравословните му проблеми не са били пречка за осъществяване на престъпната му дейност е умозаключение, което не може само по себе си да отхвърли констатирането на влошаване на здравето разбрано като хирургична интервенция и лечение при живото застрашаващи инфекции на меките и костни тъкани. Първият съд счел в тази насока, че размерът на наказанието за Г. следва да се наложи при изключителен превес и тежест на отегчаващите вината и отговорността обстоятелства.

Този извод и подход е правилен. Не са налице смекчаващи вината обстоятелства, които да определят деянието, като такова с търсената от защитника по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от този вид, предвид и на съдебното минало на осъдения. Подсъдимият Г. се отличава с висока степен на обществена опасност, като същият е осъждан общо с 70 присъди и споразумения за умишлени престъпления.

Настоящият съд намира, че така наложеното наказание на подсъдимия съответства на обществената опасност както на деянието така и на дееца. Същевременно с това се приема, че не са налице многобройни или изключителни смекчаващи вината обстоятелства, които да обосноват приложението на чл. 55, ал. 1 от НК. Периодът от момента на разкриване на престъплението до внасяне на обвинителен акт в съда не може да се определи, като прекомерно продължителен. Не е налице забавяне и при разглеждане на делото от съда. Не е налице и претендираната в случая с оглед квалификацията на деянието продължавана престъпна дейност /продължавано престъпление/, изключваща групирането на наказанията, като деяния извършени при условията на чл. 26, ал. 1 от НК, както се претендира от защитата, което и да обосновава по ниска степен на обществена опасност на конкретното проявление.

Наложеното наказание съответства на обществената опасност на деянието и на дееца, на смекчаващите и отегчаващите обстоятелства и на целите по чл. 36 от НК. Наличните смекчаващи обстоятелства не са многобройни и липсва такова, което да има характера на изключително смекчаващо обстоятелство по смисъла на чл. 55, ал. 1 от НК. В съответствие със закона правилно е определено наказанието лишаване от свобода по вид и размер, извършено групирането на наказанията по присъди и споразумения на основание чл. 25, ал. 1, във вр. с чл. 23, ал. 1 от НК и е увеличено наказанието на основание чл. 24 от НК, както и е определен съответно на закона

първоначалният режим на неговото изтърпяване.

Предвид липсата на основание за възобновяване на делото, искането следва да се остави без уважение.

Водим от горното, Великотърновският апелативен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения Г. К. Г. за възобновяване на наказателното производство по ВНОХД № 42/2023 г. по описа на Окръжен съд гр. Габрово и изменение на Присъда № 3 от 16.01.2023 г. постановена по НОХД № 899/2022 г. по описа на Районен съд гр. Габрово.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____